

FULL INFORMATIU

Dominiques Anunciata

Província Sant Ramon de Penyafort

full 121 - setembre 2021

Trobada
Provincial:
Entrega Actes
XIV Capítol
Provincial 2021

ÍNDEX

Entrega Actes XIV Capítol Provincial	1
Professió Perpètua Gna. Nellie P. Lamcis	5
Primeres Professions 3 de juny 2021 Calamba	7
Segona Renovació de Vots: Gnes. Phuong, Jonalyn i Nga	13
Entrada al Noviciat: Shiena Jane C. Dumlao	15
Inici Postulantat: Trang, Thurong, Hang, Na	18
Formació a Vietnam	20
Convocades a Evangelitzar-nos i Evangelitzar avui	22
Mantenint el ritme de la formació	24
Vacances a Viladrau	26
Comunitat d'Horta: Sortida en temps de pandèmia	29
Comunitat Vic Col·legi: Complint objectius	31
En record de la Germana Elvira Román	34
Experiència d'una professora de l'escola S. Francesc Ferrerres	36
El dia a dia de Puig d'Olena en temps de confinament.....	38
Elogi a la Germana Maria Sagrario Llorente Herrero	41
Necrologia Gna. Maria Sagrario Llorente Herrero	42
Necrologia Gna. Càndida Hosta Casajuana	44
Informacions: delegacions, Àsia, assignacions, familiars difunts	46
Fundació Educativa Privada Dominiques de l'Anunciata-S. Francesc de Berga	48
Colònies 2021- Can Solà	49
Projecte "Més Art a les escoles"	54

TROBADA PROVINCIAL. VIC, 19, JUNY, 2021.

“NÉIXER DE NOU”

ENTREGA DE LES ACTES DEL XIV CAPÍTOL PROVINCIAL

El Papa Francesc en aquests últims mesos ha dit diverses vegades que de la pandèmia no en podem sortir igual que com hi vam entrar, com si res no hagués passat. La pandèmia no és simplement un fet històric, sinó, que ha estat el pas de Déu per la història i aquest pas no pot ser en va, tot està cridat a convertir-se i a ser gràcia de Déu.

Deixant enrere les incerteses, les pors, les absències i les vivències passades, aquesta trobada, la primera presencial després d'aquestes situacions, pretenia, “néixer de nou”. Fa falta una mirada ampla, llarga i profunda per mirar la nostra vida personal i comunitària y revestir-la del color del que és essencial, de profunditat, alteritat, qualitat evangèlica... és el que pretenia ser aquesta trobada i així ho va manifestar la Gna. Maria Rosa en les paraules d'introducció.

La dinàmica proposada fou senzilla, el cant “Néixer de nou”, i les preguntes extrems de la lletra, foren qüestionadores i capaces de posar tota la nostra persona en un camí d'il·lusió, superació, d'escollir, com els esportistes dels Jocs olímpics, (salvant les distàncies), allò de "citius, altius, fortius; més ràpid, més alt, més fort", encara que a nosaltres, ens recorda Sant Pau: correm per una corona incorruptible (1 Corintis 9:25).

El que es procurava era estimular cada germana i comunidad a una vida plena segons l'Esperit que ens porti a viure cara a Déu i cara al pròxim.

Va formar part del dia que donà un to de festa, la trobada fraterna amb les germanes després de molt de temps d'absències presencials, sense gaires abraçades perquè encara hi certs inconvenients, però sí hi hagueren somriures, mirades alegres de complicitat, ganes de compartir, i no diguem les "joves" amb els seus rialles sonores, explosió d'un interior que volien sintonitzar i compartir.

L'Eucaristia presidida pel P. Carlos Sánchez cmf claretà, coneixedor amb anterioritat del tema proposat, va sintonitzar completament posant com exemples profètics del lema, els personatges bíblics escollits en les lectures de la missa, Sant Pau i Nicodem que van saber néixer de nou i seguir a Jesús amb radicalitat.

A la tarda, novament en el teatre de la Casa Mare, ens trobem amb una altra finalitat molt significativa i que reforçava l'anterior. Rebre les Actes del XIV Capítol provincial.

La Gna. Maria Rosa feu una introducció a aquest acte que bé es pot emmarcar en una continuïtat del que fou al matí. Ens va recordar que aquest document, *aquest llibret, aquest any de color blau* ... pot ser o millor dit, ha de ser, la concreció de l'Evangeli per a les nostres vides. És fruit i col·laboració de totes, doncs totes les germanes d'una manera o altra hem participat en el Capítol i amb esperit i cor nou, les hem d'acollir, interioritzar i projectar.

Mantenen el que ha de ser perdurable, el que ha de romandre i es intrínsec a la vida religiosa, perquè és l'Evangeli que supera temps i pandèmies... però també vol donar resposta als nous reptes de l'actualitat, la interculturalitat, la intergeneracionalitat, l'ecologia, els drets de la dona... i també ens recorda, que les hem d'acollir amb novetat i amb il·lusió.

Després és donà lectura a la carta d'aprovació de la Gna. Ana Belen, Priora general i posteriorment lectura de la carta de proclamació de la Gna. Maria Rosa, Priora provincial; a continuació va fer entrega a cada germana present a la trobada i a la comunitat, d'un exemplar de les Actes del XIV Capítol Provincial.

La trobada va acabar amb informacions provincials d'interès per a totes.

Vers les sis de la tarda, les germanes retornaven a les seves comunitats, creiem que, amb una mica més d'alegria per haver compartit amb les que feia temps que no havien vist i amb alguna inquietud més i compromís de “néixer de nou”.

Gna. Rolindes

PROFESSIÓ PERPÈTUA

GNA. NELLIE P. LAMCIS

“I jo estaré amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món».”
Mt. 28, 20

El dia 26 de juny de 2021, dissabte a les 10 del matí, entrava en processó a la parròquia Sant Joan Pau II per la celebració de l'Eucaristia en la que professaria perpètuament.

La celebració fou senzilla i solemne. He entregat la meva vida a Déu i a la comunitat, passi el que passi. L'homilia del Sr. Bisbe Layog ens va commoure a tots. Va fer referència a dos punts essencials: primer, estic aquí no pel que soc ni pel que tinc, sinó per una crida de Déu; segon, soc aquí per la misericòrdia de Déu.

El ritus de la professió és significatiu i profund. Las paraules i els gestos veritablement són expressió de dedicació i humilitat. Mai oblidaré el moment d'estar postrada, mentre es cantaven les Lletanies dels Sants. Realment vaig sentir que els sants planaven sobre meu, que eren allà per guiar-me si ensopegava.

Dreta davant l'altar, fou una conversa entre Déu i jo per mitjà de l'Església i la Congregació.

Estic molt agraïda que Déu m'hagi portat a la Congregació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata. Estic molt agraïda a les Germanes que m'han acompanyat en el meu discerniment i m'han animat a seguir la meva vocació.

També agraeixo que la meva família m'hagi recolzat. Em va ser fàcil demanar-los el permís. Tinc moltes persones i coses per les que he d'estar agraïda. Reso per tal que les famílies recolzin als seus fills en la vocació. Que aquesta celebració obri els cors a més vocacions en l'Església.

Maria digué aleshores: «Vet aquí l'esclava del Senyor; que es faci en mi segons la teva paraula». I l'àngel es va retirar. (Lc. 1, 38)

Gna. Nellie P. Lamcis, OP

PRIMERES PROFESSIONS
3 de juny de 2021 a CALAMBA

Gna. Agnes Tran Thi Bich Kim

***“Una sola cosa he demanat al Senyor, i la desitjo amb tota l'ànima:
poder viure a la casa del Senyor tots els dies de la meva vida”.***
Salm 27, 4

Dono gràcies a Déu pel seu amor i misericòrdia, per escollir-me a seguir-lo després d'anys de buscar, esperar i anhelar trobar la meva veritable vocació, com resa el verset bíblic: “Una sola cosa he demanat al Senyor, i la desitjo amb tota l'ànima: poder viure a la casa del Senyor tots els dies de la meva vida” (Salm 27, 4)

Aquest dia, festa de Sant Tomàs apòstol, amb la presència de les germanes i amics, vaig fer la meva primera professió. Amb alegria i goig, vaig pronunciar un “Sí” a Déu, encara que fos en aquest temps de crisi per la pandèmia del Covid-19.

Al principi estava contenta i esperançada que la meva primera professió seria un preciós dia per la presència de la meva família i amics de Vietnam, però degut a la pandèmia, tot el que havia planejat i esperat va desaparèixer. No podia compartir la meva alegria amb ells, però vaig experimentar una gran felicitat en el meu cor perquè encara que lluny estàvem en comunió. Malgrat tot van estar presents a través de Livestream pregant per nosaltres.

Quan vaig emetre els vots d'obediència, castedat i pobresa, vaig prometre a Déu viure la vida dels consells evangèlics amb tot el meu cor, donat tot el que tinc, fer en tot la seva voluntat i estimar-lo amb un cor indivís. I en el moment en què vaig pronunciar els vots, vaig sentir que la meva vida canviava a una nova vida, la vida d'una persona consagrada només a Déu i al seu poble amb esperança, fe i amor. Aquest esdeveniment és un moment molt significatiu en la meva vida perquè m'ajuda servir a Déu en el camí de la vida de santedat.

L'experiència de la meva primera professió, m'adono que encara que enmig de la pandèmia, l'amor a Déu no s'esvairà, la meva vocació no acabarà. L'amor a Déu és per sempre, encara que a vegades hi hagi dificultats i moltes situacions que no espero, especialment aquesta pandèmia. Per la fe, ho confio tot a Déu, perquè Déu sempre m'acompanya i em protegeix.

Com Sant Tomàs que dubtava de la resurrecció de Jesús, però quan va veure Jesús, va afirmar: "Senyor meu i Déu meu". Com a religiosa sé que no puc evitar tenir alguns moments de dubte, però amb fe, intentaré superar i perseverar per seguir a Jesús tota la vida amb la gràcia de Déu.

Dono gràcies a Déu per portar-me a la Congregació de l'Anunciata, per fer-me un membre d'aquesta família, per tal que tingui l'oportunitat de conèixer-lo i viure amb Ell a través del carisma del nostre Fundador Sant Francesc Coll i dels bons exemples de les nostres germanes. Amb tot el meu cor dono també gràcies a la Congregació per acompanyar-me i ajudar-me a reconèixer la meva vocació; per poder fer la primera professió.

Gna. Maria Nguyen Thi Thu Huong

"Persevereu en el meu amor"

Joan 15:9

El 3 de juliol de 2021 fou un dia especial i significatiu en la meva vida. Déu ens va regalar un dia preciós per nosaltres cinc, el dia de la nostra primera professió enmig de la pandèmia de Covid-19. Fou un dia de gràcia i de benedicció que havia rebut de Déu perquè ell m'ha escollit i m'ha cridat a ser membre de la Congregació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata.

Quan preparàvem la professió estàvem emocionades i contentes. Treballàvem plegades, proposàvem idees a fi que la professió sortís millor.

Vaig sentir l'estimació i la preocupació de la Congregació a través de les germanes de la comunitat noviciat Rosa Santaeugenia de Calamba. Havia après d'elles moltes coses. Amor, senzillesa, felicitat i paciència estic convençuda que són veritables filles del Pare Francesc Coll. N'estic molt agraïda.

El dia de la nostra professió, les germanes ho prepararen tot amb molta cura, inclús van procurar que la cerimònia fos transmesa amb Livestreaming, per tal que les germanes, amics i familiars que no podien estar presents poguessin assistir i pregar amb nosaltres. La nota trista d'aquell dia fou que la meva família no pogué viatjar des de Vietnam degut al Covid-19, per tant no pogué estar-hi present. Però no vaig permetre que la tristesa enfosquís el dia més feliç de la meva vida, perquè a més de la meva família tinc a les germanes de la Congregació que són la meva segona família. Així que, no em vaig sentir sola en aquest dia significatiu i feliç.

Quan miro el meu camí vers la vida religiosa, estic convençuda que aquest camí vocacional és des de l'amor i la gràcia de Déu. La seva paraula y el seu amor són sempre la llum i la guia que em condueixen pel camí. La paraula de Jesús: "Persevereu en el meu amor", em va convèncer que la meva veritable felicitat ara és Jesús a qui estimo, he de romandre en el seu amor a fi que en el meu camí vocacional sempre estigui amb Ell, per a Ell i en el seu amor a través de la meva vida consagrada diària.

Gna. Maria Ho Thi Bich Ngoc

"Déu és el nostre refugi i la nostra força"
Salm 46:1

El dia 3 de juliol de 2021 fou un gran dia i un record inoblidable per mi, perquè fou el dia que vaig respondre a Déu el meu "FIAT" com signe oficial de pertànyer a Déu per mitjà dels vots d'obediència, castedat i pobresa.

Aquest esdeveniment hagués estat complet si haguessin pogut estar presents la meva família i amics, però la pandèmia del COVID19 va impedir que no poguéssim estar junts. Però sentia que la meva família i amics estaven units a mi, compartint l'alegria i pregant per mi. Les meves germanes i amics estaven amb mi per plorar, riure, gaudir i compartir la felicitat dels altres.

L'experiència d'aquest dia em recorda que dir "Sí" al Senyor no és només el dia de la professió, sinó que haig de dir-ho en cada moment de la meva vida. També soc conscient que el viatge amb Jesús és llarg. No acaba, ni s'arriba al final amb la professió.

És el veritable començament del meu camí amb Jesús, el començament de la meva vida religiosa, al començament de ser una dominica i el començament de ser una Germana Anunciata. M'esperen molts desafiaments, però com Jesús va assegurar: "no tingueu por" sé i crec que Jesús sempre estarà amb mi per protegir-me, guiar-me, enfortir-me i mai no deixarà d'estimar-me.

Com en el Salm 46, 1, que he escollit per la meva història vocacional: "Déu és el nostre refugi i la nostra força", Déu és el meu refugi, la font de la meva força i del meu amor, no haig de tenir por de res quan Jesús està en la meva vida. Tot el que necessito és tenir el valor de caminar i ser-li fidel fins al final de la meva vida. Que l'alegria d'aquest dia inoblidable sigui l'alegria de tot el meu camí.

Gna. Parla Mae Mosida

“Abans de formar-te en les entranyes de la mare, jo et coneixia;
abans que sortissis del seu ventre
et vaig consagrar profeta destinat a les nacions”
Jeremies 1,5

Molts de nosaltres busquem la satisfacció i la felicitat en la vida y la podem descobrir encara que estiguem perduts, que ens sentim buits o defraudats.

És una benedicció trobar el que busca el meu cor, i ha estat en la família Anunciata. Soc molt beneïda perquè Déu m’ha cridat a ser una de les seves deixebles o seguidors. Considero la meva vocació, una gràcia de Déu que durarà sempre.

El vespre abans de la professió estava contenta perquè ja havia arribat la meva família i els meus amics, encara que no pogueren estar en la cerimònia de l’entrega de l’hàbit.

El dia de la professió, quan em vaig despertar pregava al Senyor que aquell dia fos guiat per la seva gràcia. A la crida: Gna. Parla Mae de Guzman Mosida OP vaig respondre: “Soc aquí”, aparentment era una resposta ordinària, però implica responsabilitat. I quan vaig respondre a la misericòrdia de Déu i a la pregunta: què busques? La resposta fou valenta i profunda per tal de seguir els passos de Crist el Senyor.

Ser valenta, forta i servir al Senyor amb alegria i amor són els meus anhels i les raons per les que estic en l’Anunciata. A l’acabar la celebració eucarística, se’ns va permetre expressar el nostre agraïment a les persones que ens han acompanyat en el nostre camí de fe, els nostres pares, familiars i amics. No només expressar acció de gràcies, sinó donar el millor de nosaltres mateixes per servir al Senyor a través del seu poble és un gest de la nostra acció de gràcies a Déu.

Ser consagrada a Déu significa donar tot el que soc, tot el que tinc i tot el que vull ser en el futur. Significa estar plenament compromesa amb Déu no només el dia de la professió, sinó tota la vida com una persona religiosa o consagrada. Sí, sé que no serà fàcil, però confiant en la gràcia de Déu, podem nodrir i sostenir la nostra vocació de ser més profundes i complir la missió que Déu ens ha confiat.

Gna. Ana Nguyen Phuong Thuy

" És ell qui m'ha armat de valentia i m'ha mostrat el camí just.
Salm 18, 33

El salmista expressa les paraules que vull dir en aquest dia tan especial del meu camí amb Déu, el dia 3 de juliol de 2021. És la gràcia de Déu la que em manté des del principi fins aquest dia i el moment que em vaig prometre amb el Senyor. El meu cor estava ple de molts sentiments i emocions.

En aquest dia la paraula que constantment em sortia era agraïment. Agraeixo la fidelitat de Déu, la generositat de la Congregació per acceptar-me com germana de les Germanes Dominiques de l'Anunciata, la presència de les meves germanes novícies i de tot el poble que em va acompanyar en el meu viatge. Per tant, aquest dia fou per a mi un cant d'acció de gràcies, encara que la meva família no hi fos present en aquest moment tant important de la meva vida, la tristesa es va mitigar amb l'amor de les Germanes i estava plena d'alegria per l'oportunitat d'expressar el meu agraïment per la meva família connectada via online.

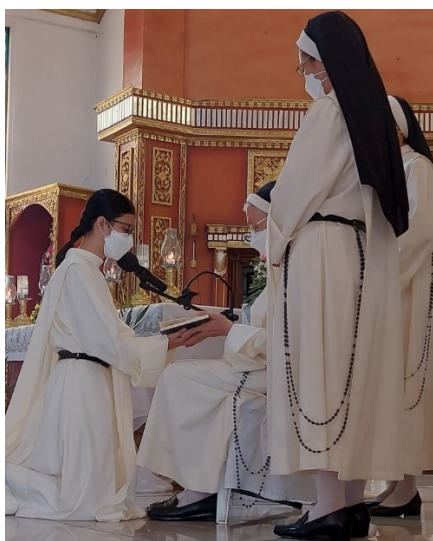
La professió fou el dia de la festa de l'apòstol Sant Tomàs, crec que era el pla de Déu en nosaltres perquè sentir dintre meu l'amor de Déu. Igualment com Sant Tomàs, que després de veure Crist ressuscitat fou transformat, exclamant: "Senyor meu i Déu meu", espero que tota la meva vida pugui tenir el coratge i la fidelitat per tal de creure en Déu en els temps bons i no tan bons de la meva vida religiosa.

**Gnes. Professandes
Capella de la comunitat
de CALAMBA**

MOMENTS DE LA PRIMERA PROFESSIÓ

Parròquia Sant Vicenç Ferrer CALAMBA

Gna. Maria Nguyen Thi Thu Huong

Gna. Parla Mae Mosida

Gna. Agnes Tran Thi Bich Kim

Gna. Maria Ho Thi Bich Ngoc

Gna. Ana Nguyen Phuong Thuy

Segona Renovació del Vots de les Germanes Phuong, Jonalyn i Nga

Hem fet la segona renovació de vots com expressió de la nostra plena confiança en el Senyor, a la seva crida i voluntat envers nosaltres a través de la Congregació. Renovar els vots ens dona l'oportunitat de pronunciar una vegada més el nostre "fiat" i amor per Jesús.

Hem estat afortunades i beneïdes per Déu de tenir una celebració eucarística solemne al nostre convent, presidida pel nostre professor de UST Fr. George Phe Mang OP (birmà) i un sacerdot d'Indonèsia el P. Serafines que concelebraren. La renovació dels vots l'hem fet a les mans de la Gna. Mary Ann de Vera delegada de la Priora provincial pels afers religiosos i civils a Filipines, a més de ser la nostra formadora i la priora de la comunitat, actuant de testimonis les Gnes. Mariela de Villa i Tresia. El dia va estar ple de goig i d'alegria, de lloança i d'acció de gràcies per la gràcia que hem rebut durant els dos anys de la nostra formació a l'Estudiantat.

"No pas que de nosaltres mateixos puguem atribuir-nos res com si vingués de nosaltres mateixos, sinó que la nostra capacitat ve de Déu, el qual ens ha habilitat també per a ser ministres d'una nova aliança, no pas de lletra, sinó d'esperit; que la lletra mata, i l'esperit dóna vida." (2 Corintis 3:5-6). En les paraules de la segona carta als cristians de Corint, veiem reflectida la nostra aptitud per la vocació, una experiència meravellosa, sorprenent i humil; és el Senyor qui ens va elegir i ens està capacitant cada dia a fi de preparar-nos per la seva missió.

En l'homilia el P. George Phe Mang ens va recordar que "la nostra vocació" és un regal de Déu, el tenim no perquè ens ho mereixem o siguem dignes de rebre'l, sinó que és Déu qui ens estima sempre. Reflexionant sobre aquesta paraula, veritablement la nostra crida és un regal de Déu. Estem aquí i caminem constantment amb aquest preciós do de la vocació. Les paraules més repetides són "alegria i perseverar"; no hem de deixar que les lluites pertorbin el nostre interior, si perseverem i confiem en la crida de Déu i vivim amb alegria serem formades i transformades per l'amistat de Jesús en la família Anunciata.

Totes les experiències que hem tingut al llarg d'aquests dos anys d'Estudiantat, amb tantes dificultats i desafiaments ens ensenyen una valuosa lliçó, que té un paper important en la nostra formació com religioses. Malgrat les circumstàncies, estimem i apreciem més el do de la vocació. Hem vist com és d'important l'estudi, però també hem après que no tot s'aprèn en els llibres, sinó en les experiències de la vida que hem tingut.

Amb convenciment podem dir que no estem qualificades per ser elegides pel Senyor, sinó que Ell ens ha estimat primer i es qui ens crida. Si confiem i perseverem a seguir la seva voluntat amb alegria, serem dignes de ser les seves deixebles.

Va acabar l'homilia dient-nos que hem de compartir el do de l'estimació amb cada persona que trobem, un somriure, una paraula amable, un gest.

Tot el que hem viscut durant la nostra formació és valorat per cada una de nosaltres. Que aquest dia de la nostra renovació sigui un record del nostre compromís amb el Senyor, de difondre el do de l'amor que Ell va compartir amb nosaltres.

Germanes Phuong, Jonalyn i Nga

LA MEVA HISTÒRIA D'AMOR

Entrada al Noviciat

El meu cor està ple d'alegria i d'acció de gràcies perquè començaré el Noviciat. Gairebé no puc creure haver arribat a aquesta etapa de formació, és la voluntat del Senyor la que ha fet possible aquest moment tan important.

Cada dia dono gràcies al Senyor pel seu amor, la seva gràcia i per les seves paraules que es converteixen en la meva inspiració per seguir la seva voluntat i els seus passos. He passat per moltes dificultats i proves per respondre a la crida de Déu, de fet, la seva Paraula m'ha modelat a fi de ser valenta i perseverar en la vocació que el Senyor ha elegit per a mi. És aquest el sentiment profund de misteri i sorpresa que cobreix la meva ànima cada vegada que recordo les experiències inicials i aprenentatges, que m'ensenyaren molt perquè sense aquestes coses no podria saber quina fortalesa tinc per seguir la crida de Déu.

Per mitjà de la formació que he rebut, viscut i realitzat durant l'aspirantat i el postulantat i ara en el noviciat m'ajuda a créixer i a madurar per saber com puc donar i seguir dient SÍ al Senyor que m'ha cridat.

El meu SÍ al Senyor no és només una vegada o un dia, sinó que és un seriós compromís d'amor per tota la vida envers Aquell que m'estimà i envers la comunitat. L'amor comporta sacrifici, compromís, responsabilitat, alegria i el cor obert per tal d'acceptar Jesús, fer una autèntica ofrena de mi mateixa a Ell.

La vida profunda de fe, esperança i caritat de les germanes inspirà la meva vocació. Elles viuen felices i alegres, filles de Sant Domènec i de Sant Francesc Coll. A l'heretar el zel apostòlic del nostres sants, el seu cor crema per continuar difonent la Bona Nova en la missió allà on siguin enviades. El seu amor a Déu i a la nostra congregació m'anima i em porta a contemplar la bellesa de la missió de la Congregació.

En aquest punt de la meva vida en el que finalment sembla que tinc una imatge més ampla de la meva vocació, aprenc amb més profunditat la importància de confiar-me al Senyor, centre de la meva vida.

Ser novícia de les Germanes Dominiques de l'Anunciata és un gran privilegi per a mi, comprometre'm a viure els quatre pilars de la Vida Dominicana i contemplar el Fiat de Maria en el Misteri de l'Anunciació ressona en el meu interior i en el meu cor; **"Faci's en mi segons la teva voluntat"**.

La meva vocació va agafant força. No sempre és fàcil perquè crec que en el futur hi haurà moments de confusió, dubtes, tenebres i temptacions que haig d'afrontar i vèncer. Espero que Déu m'ajudarà a mantenir-me ferma en la vocació. Aquestes són també les oportunitats que el Senyor em dona per tal que m'arrisqui a seguir endavant. Tant de bo que aquests moments de la meva vida em recordin i em facin comprendre plenament el misteri de Jesús en la meva vida diària. Tal com he dit abans d'ingressar a la vida religiosa, especialment la dominicana, fou la decisió més difícil que he hagut de prendre en la-vida, però Déu em va donar la seva gràcia per realitzar-ho.

Guardo les frases que em digué la Gna. Maria Natividad: **"la felicitat és conseqüència del lliurament al Senyor"**. L'autèntic oferiment de mi mateixa és l'inici d'una llarga sèrie d'experiències i processos d'aprenentatge que tindrè durant l'etapa de noviciat. En mi he portat l'alegria i la felicitat de comprometre'm i consagrar-me plenament al Senyor, per això, en aquesta etapa de noviciat demano al Senyor que

em doni la gràcia suficient per viure l'alegria i la felicitat amb les germanes.

Espero poder seguir la voluntat de Déu en la meua vida essent la seva seguidora. Estic tractant de ser una bona persona i una germana dominica de l'Anunciata amb l'ajuda de Déu i de les meves germanes, com diu el profeta Isaïes:

«Aquí em teniu, envieu-m'hi a mi!» (Isaïes 6: 8)

Els demano que preguin per mi a fi que pugui perseverar en la meua vocació.

Moltes gràcies Germanes. Amb estimació.

Shiena Jane C. Dumlao

1er any Noviciat

INICI DEL POSTULANTAT

Avui tenim molta alegria i felicitat per entrar en una nova etapa en el nostre camí vocacional. L'etapa del postulantat. Donem gràcies a Déu per la seva fidelitat envers nosaltres.

Soc Marta Lê Thị Huyền Trang. buscava la meva vocació i gràcies a Déu he trobat un lloc per parar i dedicar-li la meva vida i també donar-me als altres per mitjà de les Germanes Dominiques de l'Anunciata. *"Abans de néixer, el Senyor em va cridar; des del ventre de la mare em cridà pel meu nom"* (Is 49:1). Per això, vaig fer aquest pas en la formació religiosa. Déu té destinat per mi un pla amorós que només Ell sap. La meva vocació està recolzada per les germanes de la comunitat i les postulants. Em sento en pau i feliç en aquesta vocació.

Soc Maria Nguyễn Thị Thương. Vaig néixer en una família catòlica. A mesura que em faig gran tinc el desig de convertir-me en una religiosa per unir-me més estretament a Déu i portar la seva Paraula a moltes persones. Aquí, m'he adonat dels molts valors de la vida a través de la pregària, l'estudi i la vida comunitària. Les germanes i les meves companyes m'infonen més entusiasme i coratge per continuar el meu camí vocacional, per ser testimoni de l'amor en mig del món per tal que reconeguim que *"L'home no viu només de pa, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu"* (Mt 4, 4).

Em dic Teresa Nguyễn Thị Phương Hằng. Em sento molt feliç de ser cridada a la vida consagrada perquè des de la infància ha estat el meu somni, dedicar-me a Déu. Vaig ser rebuda per les Germanes i recolzada per la meva família. En el meu camí vocacional, la paraula de Déu m'ha acompanyat, perquè *"La caritat del Crist ens obliga"* (2 Co 5, 14). Les germanes sempre m'acompanyen i m'ensenyen els valors de la vida. Realment tot és gràcia de Déu. Déu segueix cridant-me a entrar a l'etapa del postulantat. Estic molt contenta i agraïda. Seguiré caminant amb alegria i agraïment perquè: *"La collita és abundant i els treballadors són pocs"* (Llc 10,2).

Soc Maria Đinh Thị Li Na. Vaig néixer en una família catòlica que em va ajudar a entendre i saber més sobre Déu. Sempre he volgut ser religiosa per servir Déu i l'Església. Estic cridada a seguir al Senyor a través de les germanes Dominiques de l'Anunciata. Em sento acompanyada i ajudada per les germanes, cada dia em sento més madura i feliç de poder pregar, estudiar i viure la vida comunitària. Aquesta etapa del postulantat és un nou camí a fi que jo compregui i estigui convençuda de la meva vocació a la consagració.

En la nostra etapa d'aspirantat, hem après sobre la pregària. En la nostra pregària hem aprofundit la nostra relació amb Déu. Tenim molt temps per unir-nos a Ell, escoltar la seva Paraula i adorar el Santíssim Sagrament.

La nostra vida espiritual està millorant dia a dia i ens ajuda a resoldre els desafiaments i dificultats de la vida.

També estem agraïdes perquè les germanes ens ensenyen la vida de Sant Domènec i l'espiritualitat de l'Orde, de Sant Francesc Coll i Guitart, fundador i del Carisma de la Congregació i altres sants i santes que volem siguin per a nosaltres exemples per viure tots els dies, una vida millor.

Amb el nostre apostolat hem experimentat l'ajuda als nens abandonats a l'orfenat. D'aquesta experiència hem après i volem fer un bon ús de les habilitats i talents que Déu ens ha donat per ajudar i fer moltes coses útils a l'Església i a la societat.

Que Maria de l'Anunciació ens acompanyi sempre. El nostre Pare Sant Domènec de Guzman, Sant Francesc Coll, les nostres Germanes beates màrtirs i tots els sants intercedeixin per nosaltres a l'inici d'aquesta nova etapa amb fe, esperança i amor. Que Déu ens beneeixi a tots!

Postulants de Vietnam

FORMACIÓ A VIETNAM

Apreneu de mi que sóc benèvol i humil de cor
(Lc 11:29)

Aquestes paraules de l'Evangeli foren els versets inicials de la formació permanent. El dia 30 d'abril de 2021, les dues comunitats de Vietnam, Mare de Déu del Roser i Sant Pere Almató, es reuniren en la comunitat Mare de Déu del Roser en Go Vap per estudiar, reflexionar i compartir juntes els ensenyaments del Pare Coll referents al capítol III, de la Humilitat i el capítol IV, de la Fraternitat de la Regla o Forma de Viure les Germanes.

Amb l'entusiasme de totes les germanes, la primera sessió de formació va començar a les 8 del matí, amb la invocació a l'Esperit Sant a fi que ens guiés en aquesta trobada de formació, seguit d'un cant inicial "Vienen con alegría".

La Gna. Joyce va explicar la importància de la humilitat en la vida cristiana especialment en la vida religiosa. Les explicacions i les imatges ens van ajudar a comprendre més els ensenyaments del Pare Coll i ens ajudaran a créixer en la nostra vida cristiana i en la nostra vocació.

Com a conclusió del matí, va presentar un resum de la valuosa lliçó deixada pel Pare Coll que ens va ajudar a entendre més bé que la humilitat és una virtut molt important ja que és la mare de totes les virtuts.

Continuant amb la formació permanent ens reunirem a les 14'30 hores i estudiarem el capítol IV, de "La Caritat Fraterna".

Vam començar la sessió de la tarda amb el verset del Salm 133: què n'és de bo i d'agradable viure tots junts els germans! La caritat manté la unió i el compliment de les voluntats com si totes fossin la mateixa persona. El nostre estimat Pare Coll ens ensenya que encara que tinguem fortaleeses i debilitats oposades, la caritat uneix l'esperit i juntes hem de construir, ajudar i servir.

Gràcies Senyor per donar-nos l'oportunitat de trobar-nos i d'aprendre. Que Déu ens protegeixi tots els dies de la nostra vida, especialment a la família Anunciata per tal que sempre puguem glorificar Déu en totes les circumstàncies. Beneit sigui Déu per tots els segles. Amén,

Les novícies a Vietnam: **Anna Nguyen Thi Thu Ha, Martha Mai Thi Ha; Teresa Nguyen Khanh Giang Tuyen; Lucia Y Phuong; Maria Luong Thi Nhung**

“Convocades a Evangelitzar-nos i Evangelitzar Avui en Comunió en la Diversitat

Gràcies a les comunicacions i a la tecnologia, encara que amb la crisi global de la pandèmia covid-19, vam poder fer juntes aquest any 2021 els Exercicis Espirituals, via online. Ho férem les tres comunitats de Filipines: Rosa Santaeugenia de Calamba, Pare Coll de San Carlos i Anunciata de Quezon City; les nostres germanes de Vietnam, comunitat Mare de Déu del Roser i Sant Pere Almató de Ho Chi Minh també es van connectar.

El nostre germà dominic, Fr. Louie T. Coronel OP ens va acompanyar en els Exercicis. En ell vam trobar un germà, senzill, humil, feliç de la seva vocació, de la seva vida i missió com dominic.

Teníem una xerrada d'una hora al matí i a la tarda reflexió personal.

La dinàmica que va seguir fou: desenvolupament del tema, desafiaments i decàleg de paraules clau.

1. Desenvolupament de Tema:

Evangelitzar és conèixer l'Evangelí, és trobar-se amb el Senyor i experimentar profundament l'amor de Déu que ens ha estimat amb misericòrdia. Aquesta fou la fonamentació del tema que Fr. Louie va intentar desenvolupar a l'inici de la presentació.

Evangelitzar-nos i evangelitzar avui per Fr. Louie expressa tres aspectes fonamentals: 1. La dimensió vocacional. 2. La dimensió missionera-evangèlica i 3. La dimensió de comunió en la diversitat i la santedat.

Dimensió vocacional: evangelitzem perquè Déu ens crida, ens convoca per estimar i ens porta a la trobada personal amb Ell per mitjà de Jesucrist en l'Esperit Sant.

Dimensió missionera-evangèlica: Evangelitzar-nos i Evangelitzar Avui

Evangelització, a part de que és una vocació-convocació, és també una missió evangèlica, primer hem de ser evangelitzades i després evangelitzar.

Dimensió de comunió en la diversitat vers la santedat

El valor evangèlic de la comunió té un nivell humà i un nivell espiritual.

Nivell humà: la realitat de viure juntes és possible malgrat les diferències. Nivell espiritual, la realitat i l'ideal de poder viure juntes amb un sol cor i una sola ànima per la missió de predicar la Bona Nova al món.

2. Desafiaments: les preguntes foren molt importants per fer-nos reflexionar, aprofundir i donar resposta a la missió evangelitzadora.

3. Decàleg de Paraules Clau vers la comunió i santedat.

Els últims dies dels Exercicis Fr. Louie ens va fer reflexionar el valor de la comunió i de la santedat. També va presentar la història dels missioners especialment dels nostres germans dominics, els de Filipines. Estem doncs celebrant els 500 anys de l'evangelització de Filipines.

La conclusió dels Exercicis fou una crida a evangelitzar-nos i evangelitzar avui en la diversitat.

Gnes. Milagrosa Palomo i Mariela De Villa

MANTENINT EL RITME DE LA FORMACIÓ

Les germanes de la comunitat de Vic Residència, a les que ens hi hem sumat algunes germanes de la comunitat del Col·legi, a més de participar activament en els treballs de la Congregació i de la Província, també un bon nombre participem a les classes de gimnàstica, estimulants el moviment del cos en totes les seves possibilitats i a més també, cuidem la part de l'intel·lecte i la sensibilitat artística amb exercicis que engloben tant les ciències com les lletres, incloent-hi sempre l'art. No en va la nostra professora es la Gna. Pilar Batlle, ben coneguda per les seves dots artístiques i pedagògiques.

El curs dura el que està establert per a l'ensenyament reglat, segons el calendari escolar, normalment va de mitjans de setembre a final de juny. Respectant els festius i no hi ha festes de "lliure elecció". Tots els dies assenyalats, normalment tres a la setmana, a la hora fixada, anem a "l'escola". En total som un grup d'unes 20 germanes, no diguem les edats per no espantar. Tant hi poden participar les que van en cadira de rodes, com les que van amb taca-taca o amb bastó. Es disposa de pàrquing gratuït per qualsevol vehicle. Per matricular-se en el curs només s'exigeix el certificat de bona disposició i esforç, segons les possibilitats de cada una.

El 23 de juny s'ha acabat el curs acadèmic d'aquest any, totes amb els treballs fets i una bona nota global. Les produccions artístiques de les sessions de pintura s'han aprofitat per fer una exposició a la sala de comunitat, que ha delectat a les germanes que han tingut la sort de visitar-la.

Gna. Dolores Servén, alumna participant.

VACANCES A VILADRAU

Un any més la casa de Viladrau ha estat el lloc acollidor d'un grup de vint-i-quatre germanes que amb l'espera de compartir aquest temps privilegiat de vacances, ens trobarem el dia 12 de juliol fins el dia 23 per gaudir d'uns dies a l'aire lliure i d'un paisatge amb pau i serenitat d'un lloc tant adequat per la convivència i el descans.

Ha estat un motiu engrescador per ajudar-nos a viure amb una bona dosis d'alegria i agraïment a la Priora provincial i consell per brindar-nos cada estiu poder gaudir d'aquest espai del Montseny i convertir la casa de Viladrau en un hotel de cinc estrelles.

No hem fet res d'extraordinari, només "parar-nos", fer allò que durant l'any ens costa fer. Han estat dies de no fer res, tot el temps era nostre, sols calia disponibilitat per captar cada instant i amb el cor obert fer-nos la vida agradable les unes a les altres.

"Cada moment és temps de gràcia", una oportunitat per deixar de banda les preocupacions urgents de la vida quotidiana per endinsar-nos en el silenci que la natura de Viladrau ens proporciona.

També hem tingut l'oportunitat de trobar-nos més íntimament amb Déu i amb nosaltres mateixes a través de la litúrgia, la pregària i l'eucaristia diària, han estat moments per no acontentar-nos de viure de petites engrunes, cal donar-ho tot per retrobar-ho tot, només així descobrirem el gran sentit de la nostra vida.

A voltes en el dia a dia la rutina se'ns apodera, aquí hem fet l'esforç de deixar-la de banda i gaudir de moments de jocs, danses, gimnàstica que també ens han proporcionat un respir i un carregar forces.

Només ens resta agrair a totes les germanes que han fet possible aquests dies, sense unes i altres no hauríem pogut gaudir d'aquestes jornades. Gràcies a totes.

Gna. Mª Dolors Viladot

SORTIDA EN TEMPS DE PANDÈMIA

Hola a totes les germanes!

Aquesta vegada volem compartir amb totes vosaltres l'excursió del dia 25 de maig a Gombrèn. La primera sortida, la vam fer tot passejant per l'escola i els patis, i redescobrint les coses boniques que hi havia i que a vegades ja oblidem. Aquesta segona hem anat més lluny!

Feia temps que volíem anar-hi i ja totes vacunades, cap allà férem camí, amb l'atenció del «Bello» de Sta. Coloma de Gramenet. Un viatge agradable i que les cançons i acudits no varen faltar.

La comunitat de Gombrèn aquest dia no tenia a ningú -això és el que volíem- i així vam poder estar amb elles. Junes vam compartir un bonic dia.

Teníem ganes d'aire de muntanya i comptant amb les nostres limitacions, sense gaires caminades a la muntanya, vam poder mirar, escoltar, assaborir, les olors, el paisatge, collir farigola, pregar juntes, dinar....i quin dinar ens va preparar la comunitat! Gràcies.

Vam tenir l'ocasió de poder conèixer a les germanes Marlyse i Marlene. Junes vam compartir la pregària a la capella, pregària en temps de maig, tot demanant al Pare Coll i a la Verge de Montgrony (ens hauria agradat poder pujar-hi però...) la protecció per a cada una de les germanes de la Província. Els hi deixàrem el símbol de la llum davant el Pare Coll perquè les acompanyés.

El dinar i la conversa arrodoniren el dia i amb ganes que elles també un dia puguin venir a casa, que a Horta també s'hi està molt bé i en el jardí podrem estar sense la mascareta, això esperem.

Gràcies a tota la comunitat de Gombrèn per la seva acollida i alegria. Compartir la vida amb els germans és un goig. Demanem al Pare Coll, que el seu esperit ens acompanyi, que sapiguem estar a prop del germans i sentir dins nostre, una vegada més, les seves petjades.

Comunitat d'Horta, 25 de maig 2021

COMPLINT OBJECTIUS

**“Programació comunitària 2021:
Fer alguna sortida que afavoreixi la
distensió i el goig de la fraternitat”.**

Fomentar la fraternitat és una tasca diària i a més no estaria malament seguir programant i realitzant alguna activitat comunitària per tal que no baixi el to de la Fraternitat. Alguns anys no ha estat possible, però una sortida pot ser bona si les circumstàncies són favorables.

Fent una mica d'història ens remuntem a l'any 2020, any de la reclusió obligada per culpa del maligne virus, que ha passat a la història com “coronavirus” covid-19 i que va explotar just al començar l'any 2020. Hem plorat molt morts, lamentat les seqüeles de tants contagis i variat el ritme de les nostres activitats.

Però va arribar el dia 3 de juliol de 2021 i es pogué realitzar la nostra sortida comunitària que esperem que per a totes hagi estat una sortida cultural, religiosa i recreativa.

Primer destí: **SANT JOAN DE LES ABADESSES**

El recorregut de Vic a Sant Joan de les Abadesses ofereix un paisatge ben variat i preciós, el Ter, en molts trams, treu el cap per saludar-nos amb el murmur de les seves aigües i el complement del paisatge, les muntanyes llueixen boniques tonalitats i matisos de verds.

Arribades a Sant Joan de les Abadesses, la visita obligada fou al MONESTIR. El seu començament es remunta l'any 885, quan el Comte Guifré el Pilós el va destinar a la seva filla Emma. Guifré havia fet quelcom similar uns anys abans, quan va fundar el Monestir de Santa Maria de Ripoll, que el va deixar en mans del seu fill Radulf

L'església del Monestir és de planta de creu llatina, una sola nau i tres absis, la capella central té el Davallament de la Creu. Bellíssim grup de Jesús, la seva mare Maria i Joan, amb Nicodem i Josep d'Arimatea. A cada costat els dos lladres. La decoren unes imatges molt boniques destacant: Sant Josep amb el Nen, Santa Maria la Blanca, en un riquíssim retaule de gran valor artístic, com d'altres de mides més reduïdes. El Museu annex té una gran riquesa i varietat.

Guifré va dotar al monestir de molts béns que es van augmentar gràcies a l'empenta de l'abadessa. Emma va eixamplar els dominis des de Sant Joan fins el Berguedà o la Roca del Vallès.

L'any 1017, Bernat Tallaferro es volia annexionar els territoris controlats per l'abadia i va aconseguir que el Papa emetés una butlla que suprimia la comunitat de religioses. El motiu al·ludit fou la suposada vida díscola de la comunitat. Amb la dissolució de la comunitat femenina, Bernat Tallaferro va unir el monestir al bisbat de Besalú i va posar-hi una comunitat de frares. Quanta varietat en la política dels pobles, tant en la part religiosa com en la cultural!.

Segon destí: **CAMPRODON**

Amarades de tanta bellesa i art que atresora la nostra història, ens dirigim cap a Camprodon. A l'hora que era, directes a dinar, però ens hagués agradat visitar la fàbrica de galetes Birba, un altre art de gran valor per al paladar. Vam passar de llarg, era dissabte i la visita a la fàbrica no es pot realitzar. Adeu degustació i la compra somiada!...

Després de dinar poguérem contemplar tranquil·lament la naturalesa entre la que discorria el riu Ter, que cantador i majestuós ens dedicava variades melodies, el seu pas decidit, amb la seva transparència, no hi va haver turmenta; el seu pas constant, sense deturar-se, aigua sempre nova a cada instant, que s'unirà al gran mar i no passarà més... les pedres arrodonides per la carícia constant i perseverant del moviment de l'aigua, que discorre unes vegades amb força i altres dolçament.

Tercer destí: **LA GLEVA**

Amb l'esperit serè i ple de bones sensacions, ens vam dirigir a La Gleva per acabar el dia amb el rés de les Vespres en aquesta església que tantes vegades freqüentaria el Pare Coll i també la nostra gran germana

Rosa Santaeugenia. La mirada de la Verge ens transmetia els bons records de tantes persones estimades.

Cap al tard, després d'un dia ple d'emocions i de bona convivència fraterna, vam donar gràcies a Déu per sentir el desig de ser autèntiques Dominiques, unides en el record a tota la Congregació i especialment unides a les germanes de la Província, a fi que siguem llum en aquest món necessitat de salut i de Veritat. El nostre agraïment a més pel dia preciós del que hem pogut compartir amb alegria i fraternitat.

Quart destí: **VIC, CASA MARE**

Les nostres comunitats han de notar el nostre agraïment i goig pel dia que Déu ens ha regalat.

Vic, 3 de juliol de 2021

Vic Casa Mare, Comunitat Col·legi

En record de l'Hermana Elvira Román

*“Un foc produeix un altre foc,
una llum una altra llum”*

FRANCESC COLL

*“No tornaràs mai més, però perdures
en les coses i en mi de tal manera
que em costa imaginar-te absent per sempre”*

MIQUEL MARTÍ I POL, EL POETA DE RODA DE TER

El diumenge 30 de maig, en una tarda plujosa i grisa, l'Hermana Luciana Farfalla em comunica la trista notícia que l'Hermana Elvira Román acaba de morir a Vic, quan faltaven pocs dies perquè complís els 81 anys. D'immediat experimento com la mort tanca de cop la història compartida amb qui va ser la meva mestra i un dels referents més importants de la meva vida. El dia 1 de juny hores després del seu funeral vaig escriure en el meu diari: *“Tota la vida m'ha assetjat o aterrit la idea de final, i encara ara soc incapaç d'acostumar-m'hi [...] Avui hem acomiadat l'Hermana Elvira, una persona especial per mi. Tot ahir i tot avui, contínuament, com si el pensament només fos per a ella, he anat recordant tot allò que me la feia una persona tan especial i estimada”*.

Vaig conèixer l'Elvira l'any 1986 quan jo cursava 4t d'EGB al Col·legi Sant Lluís Bertran de Roda de Ter. Jo tenia només nou anys i de seguida vaig descobrir que darrera un rostre aparentment seriós i una mica sorrut hi havia un cor tendre que es desviava per educar-nos i ajudar-nos a créixer com a infants. L'Hermana Elvira era pedagògica i exigent en les matèries que ensenyava, creativa en les manualitats que ens preparava, incansable en ensenyar-nos a cantar noves cançons, decidida a fer-nos llegir molt. De més gran, i des de la mirada ja de professora, sempre li vaig agrair el seu esforç per intentar donar-nos una educació de qualitat.

Però ella com a Dominica de l'Anunciata no només es va preocupar perquè adquiríssim coneixements, sinó que desitjava fer present el valor de la fe en les nostres vides, perquè esdevinguéssim persones amb una estructura interna sòlida, sustentada en la figura de Jesús. Ella ens feia descobrir els valors evangèlics tant en les classes com en els jocs, en les excursions que ens preparava cada dissabte a la tarda pels verals del poble, en les convivències anuals a Gombrèn, en les celebracions eucarístiques a l'escola. Encara conservo un retall de paper esgrogueït pel pas del temps que un dia em va

donar perquè el llegís en una missa que s'havia organitzat al patí de l'escola. Hi havia un text de l'evangeli de Joan que m'ha acompanyat des de llavors: *"Us he explicat aquestes coses, perquè tingueu la pau en mi. En el món passareu sofriments, però tingueu confiança. Jo he vençut el món"* (Jn 16:33).

Vaig finalitzar l'escolarització bàsica a les Dominiques de l'Anunciata de Roda de Ter el juny de 1990 i ella va canviar de destí el gener de 1991. A partir d'aquell moment com que l'amistat estava forjada ens cartejàvem, amb més o menys freqüència depenent del moment. Rellegint de nou les seves cartes, ara que ja no hi és físicament, m'adono de la importància del que va anar semblant en mi. Les seves reflexions, des de la senzillesa, demostren una gran saviesa i un sentit profund de la seva fe. Cada carta començava sempre així: "Mi querida Ester...". Més endavant vam substituir el correu ordinari pel correu electrònic, i darrerament vam passar del correu electrònic al Whatsapp. Ella era molt activa amb l'enviament de missatges per Whatsapp i seleccionava molt bé els continguts del que m'enviava a través del telèfon mòbil. Res del que rebia era banal, ans al contrari, tot era profund, perquè el centre de la seva vida era Déu i els valors evangèlics, i en feia ressò del que vivia.

Ha estat un immens regal poder compartir durant tants anys l'amistat amb l'Hermana Elvira. La meua vida hauria estat molt diferent sense la seva petjada. Espero que el pas del temps em mantingui viu el seu record, que m'acompanyi sempre la seva presència, la seva estimació i la seva protecció, i que les meves paraules, i també les meves pregàries, li arribin a la Casa del Pare en forma d'abraçada intensa, afectuosa i agraïda.

Ester Busquets i Alibés

EXPERIÈNCIA D'UNA PROFESSORA

ESCOLA SANT FRANCESC D'ASSÍS DE FERRERIES

Hola a tots. Soc Vicky Mascaró mestra d'Educació Infantil del col·legi Sant Francesc d'Assís de Ferreries (Menorca) des de fa uns 30 anys. Ferreries és un poble petit, d'uns 5.000 habitants, compta amb dos centres educatius: un de públic i el nostre, concertat.

A la nostra escola hi ha hagut dues congregacions religioses amb una gran presència des dels inicis, les germanes Franciscanes Filles de la Misericòrdia i les germanes Dominiques de l'Anunciata. Actualment ja cap d'elles exerceixen de mestres, però han estat moltíssims els alumnes als que els hi han dedicat temps, esforç i afecte al llarg de tota la història del centre. Som molts els professors que valorem molt positivament el seu pas per l'escola i la seva gran dedicació. Per a elles ha estat i segueix essent la seva casa. Actualment soc la tutora dels alumnes més petits del centre els de 13 (4º d'Educació Infantil).

En la nostra etapa intentem treballar el despertar religiós dels alumnes des de la festes i celebracions que ens venen donades en el calendari. Així fem èmfasi en la festivitat de Sant Francesc, que dona nom al col·legi, Tots els Sants, Advent, Nadal....

Em sembla molt important que els nens coneguin la vida dels sants. I especialment els que són significatius en el seu entorn immediat. Ells són un model de vida que convé conèixer ,i el que es coneix, s'estima...

Des d'aquesta inquietud, el passat 19 de maig, festivitat del Pare Coll, fundador de les Dominiques, vam convidar a la nostra classe dues germanes dominiques, l'Àngela Beneit i la Mari Alberto, per que ens apropessin la figura de Francesc Coll i ens expliquessin la seva vida i missió.

Molt amablement van acudir a la cita amb il·lusió i ganes de compartir. Els alumnes atengueren les seves explicacions, que acompanyaren amb uns dibuixos que projectaven a la pantalla, els feren intervenir a fi que ells fossin també protagonistes i per tal d'assegurar-se que entenien les seves explicacions. Els regalaren un dibuix del sant, que ells van pintar amb gust i el van portar a casa seva.

Igualment hem après un cant breu que a l'hora ens animava a sentir-nos amics del Pare Coll. Va resultar una activitat molt gratificant per a tots! La part interessant ve quan els nens van a casa i comparteixen amb la família el que han viscut a l'escola. És d'aquesta manera com els pares també es fan ressò d'aquelles vivències que han entusiasmat als seus fills.

Tant l'escola com les famílies ens hem de sentir corresponsables d'educar als nens, no només en les seves necessitats bàsiques, que també, sobretot hem d'intentar oferir una educació integral, que abasti totes les dimensions de la vida. Moltíssimes gràcies, Àngela, Mari, Concha. Sabeu que podeu tornar quan vulgueu. ¡Sempre sereu ben rebudes!

Vicky Mascaró

EL DIA A DIA A PUIG D'OLENA EN TEMPS DE CONFINAMENT

Com diu la dita: "A l'estiu tota cuca viu". I ara podem afegir-hi: i la Covid-19 també.

Qui ens havia de dir que el dia 13 de març del 2020, amb la declaració de l'estat d'alarma viuríem una situació tan traumàtica, una situació de confinament, de perill constant, de rebrot, i de contagi, de patiment per la nostra salut i la dels altres. A dia d'avui, juny del 2021, encara la seguim arrossegant.

El mes de març, Puig d'Olena passava a la situació de confinament i alerta màxima, i així perdura. Aquest fet alterava totalment la dinàmica de funcionament del centre: els horaris dels infants i adolescents, del personal, la dinàmica general del dia a dia, afectava a l'escolarització, als seguiments mèdics i psicològics, als esbarjos i activitats de lleure dins i fora del centre, a les sortides i visites dels nostres infants i adolescents amb els seus familiars, i amb les amics ...afectava a tot el que era normal fins aquell dia.

El nostre personal es confinava a Puig d'Olena amb els nens i nenes des del 13 de març fins el 30 de juny. Tots passàvem a conviure 3-4 dies seguits al centre i a descansar 3-4 dies. A la història de Puig d'Olena, hem de sumar-hi, ara, a totes aquestes persones que han fet un gran sacrifici personal per donar-li continuïtat, els noms de tots aquests educadors i educadores, que han fet un esforç i una entrega total davant de la situació de pandèmia. Persones que passaran a formar part d'aquell gran volum de noms que formen l'anonimat de Puig d'Olena, aquells oblidats als que tan es deu i que ara deurem a tots els que han format part de la realitat actual. Aquestes persones que han sacrificat temps, esforç, energia, vida personal i familiar per estar al costat del nens i nenes de Puig d'Olena fent-los costat per superar la situació. A tots ells la nostra més sincera gratitud.

Confinar és protegir-te d'un entorn o situació hostil. Qui ens havia de dir fa un parell d'anys que viuríem aquesta realitat. Més de pel·lícula de ciència-ficció o molt més semblant a les epidèmies de l'edat mitjana, que a la realitat del segle XXI.

Puig d'Olena, el centre, la casa, el seu entorn natural... ha esdevingut un lloc segur, resguardat, aïllat, però sa, i malgrat els enormes sacrificis i canvis encara ho segueix essent. Ha estat una experiència com de retorn als orígens fundacionals del 1933. No com a Sanatori en el sentit d'aïllar per no contagiar, sinó d'aïllar-se per no ser contagiats. No per la tuberculosi, sinó per una pandèmia vírica d'origen desconegut, i d'evolució i final encara incert, que ens posava i posa la vida que coneixem, i volem, en perill.

Ha estat, i és, un repte, però també una font d'aprenentatge. Quan més et pensaves que estar tots junts confinats al centre, amb els canvis tan dràstics que vàrem haver d'imposar, amb els sacrificis personals, i amb les emocions disparades, preveies més conflictivitat de la normal, doncs no, va ser tot al contrari. Va aparèixer un fort recolzament per part de tots, tant infants i adolescents com adults, entre ells i entre tots, una forta cohesió, una gran pinya, que ens ajudava a seguir. Puig d'Olena va esdevenir una maquinària plenament engraixada, on tots els engranatges van funcionar a les mil meravelles. No ha estat fàcil d'entomar, però ha funcionat.

Han aparegut noves formes de relació, moltes més iniciatives tant dels nois i noies, com del personal, ens ha estimulat la creativitat, però sobretot ens ha enfortit els lligams, i ens ha ajudat a equilibrar les emocions.

S'ha demostrat una gran implicació i una forta capacitat de resiliència, la capacitat d'adaptar-se i de superar el trauma. El trauma que ens ha portat la Covid. I les emocions? Déu meu, com s'han hagut de treballar!! en tot moment, en col·lectiu, individualment, i en qualsevol lloc. Una diversitat de circumstàncies, de formes i espais. Recordem allò que deia el poeta: "Puig d'Olena és el sanatori de l'ànima"... podem afegir-hi que segueix sent així, i ara molt més.

Els nostres nois i noies ja vivien distanciat de les seves famílies biològiques, però en tenien algun contacte, uns més que altres, i alguns sense cap. Però el poc que tenien es va veure tallat pel confinament, durant 90 dies no van poder tenir cap presència ni contacte físic amb cap familiar, només via telefònica o videotrucada. Quantes emocions, pors i malestars per treballar. Però també vàrem poder veure la importància dels educadors/educadores del centre com a substitut del nucli familiar dels nens i nenes. L'educador/a com a font d'afectivitat, de contenció, d'elaboració de les emocions, com a font de seguretat i d'estima, com a

figura que assossega, no només educa. I a qui els nostres infants i adolescents situen en un nivell superior d'importància en la seva pròpia vida, com a fil conductor en el seu creixement personal, emocional, afectiu, social...vital.

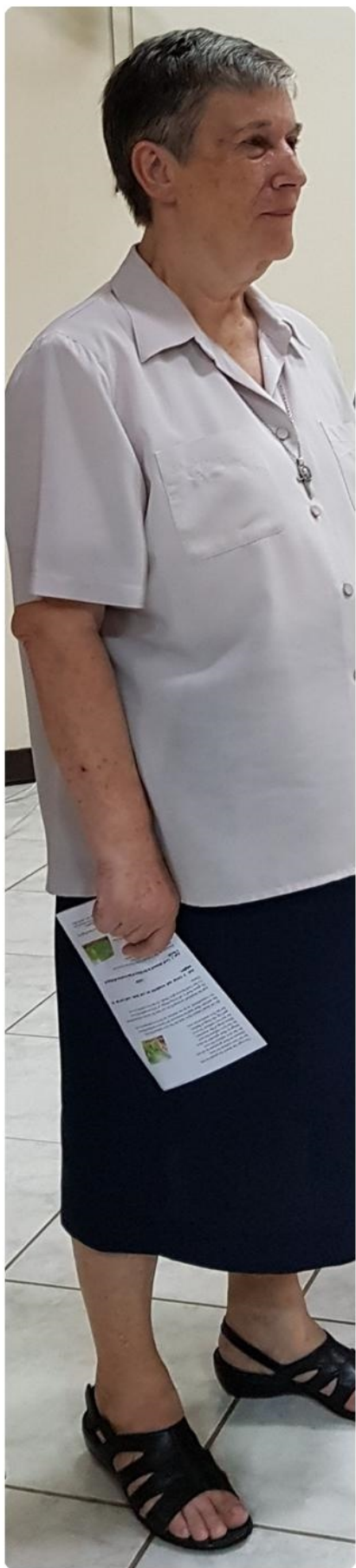
Com a la natura tot floreix al seu temps, també així en les nostres vides, ens cal gaudir de tot allò que floreix al nostre voltant, en nosaltres i en els altres. Tot i la duresa del que hem viscut i del que vivim, podem descobrir que al nostre voltant han florit molts valors que de ben segur embelliran les nostres, les seves, les vostres vides.

Ara acaba l'escola i per Puig d'Olena comença un nou repte: el de l'estiu. El de tornar a engrescar, a gaudir, conviure, riure, compartir, somniar, imaginar, crear, donar i rebre... en definitiva viure amb profunditat. Sense perdre ni abaixar la guàrdia, perquè això encara no ha acabat.

Aquest estiu tenim un nou espai: el Xilau al porxo, un lloc de reunió i conversa, de prendre la fresca, relacionar-nos o relaxar-nos. I també la Rulot, que ens afavorirà poder fer festes i celebracions com la de final d'escola i principi d'estiu, que ja vam celebrar-hi, o per poder fer estades com en un càmping. Tot ajuda, tot anima, i amb ganes podrem arribar a una bona fita. Que sigui un bon estiu per tots i totes.

Ernest Viaplana Ferrer
Director del CRAE Mare de Déu del Roser,
Puig d'Olena

ELOGI A LA GERMANA
MARIA SAGRARIO LLORENTE
HERRERO, O.P

*És per aquesta causa que pateixo tot això,
però no me n'avergonyeixo,
perquè sé prou en qui he cregut...".
2 Timoteu 1:12*

Bona tarda a tots i totes... fa tres mesos, el dia 9 de maig en aquest mateix lloc vam celebrar l'Eucaristia per la nostra estimada germana Maria Natividad Martínez de Castro. La seva mort fou gairebé incomprensible, era una pèrdua, era un pilar per totes les comunitats de Filipines però ens consola pensar que tenim una santa en el cel. Avui, estem reunides novament aquí, com a família, la família de Dominiques de l'Anunciata, per acompanyar les despulles de la nostra estimada germana Maria Sagrario Llorente Herrero, un altre pilar de l'Anunciata a Àsia, que també des del cel ens guiarà.

La Gna. Sagrario va arribar a Filipines l'any 1988, el mateix any que vaig entrar a la congregació. Vaig trobar una germana consagrada missionera, jove, plena de passió, perseverança, d'entusiasme i goig, fidel, una germana feliç.

Gna. Sagrario gràcies perquè ens vas ensenyar els valors que has viscut especialment en l'última fase de la teva vida. El valor de la **PROFUNDITAT** que requereix està arrelat a l'amor i a la compassió de Déu. El valor de la **PARAULA**, que significa un procés d'estar sempre enamorada de Jesús. El valor de la **MISSIÓ I de la FORMACIÓ** per tal de ser autèntiques germanes Dominiques de l'Anunciata, creixent en caritat i en veritat.

Gna. Sagrario agraïm tot el que has fet. Gràcies perquè ens has ensenyat a ser missioneres de les Dominiques de l'Anunciata, volem créixer en profunditat. Gràcies germana, tu sempre estaràs present en els nostres cors, et recordarem.

Gna. Mariela de Villa (Filipines)

GNA. MARIA SAGRARIO LLORENTE HERRERO, O.P

“Vivo sin vivir en mí... Vivo ya fuera de mí, después que muero de amor; porque vivo en el Señor que me quiso para sí: cuando el corazón le di puso en él este letrero: **que muero porque no muero.**”
-Santa Teresa de Avila-

Aquesta frase de Sta. Teresa emmarca part de la vida de la Gna. Sagrario. Va néixer el dia 16 d'abril de 1944 a Carrión de los Condes, província de Palència. Fou la gran dels sis fills d'en Marcelo i la Clara. El seu pare era miner i la seva mare cuidava la família i la casa. Va créixer en un ambient rural, de família molt religiosa, tenia un oncle dominic, missioner a Àsia, concretament a Manila i a Taiwan i dues ties religioses en l'Orde dominicana.

Fou batejada el dia 23 d'abril de 1944, i al mateix any, el dia 29 d'octubre va rebre el sagrament de la confirmació a la parròquia de Sant Andreu de Palència. Els primers estudis els feu a les escoles de les Germanes de la Caritat i de les Dominiques de l'Anunciata de Ujo. Des de la seva infantesa se li va inculcar la fe dels seus pares; la seva vocació i missió era portar Jesús als altres. Aquesta fou la seva vida.

Acabat els estudis bàsics va respondre a la crida de Déu, entrant al postulantat a Valladolid a l'edat de 17 anys, el dia 5 de març de 1961. Al setembre de 1961 va entrar al noviciat i professà el 7 de setembre de 1962. La professió perpètua fou el dia 7 de setembre de 1968 a Vic, Casa Mare.

Els seus destins foren: Canet de Mar, Caldetes, Celrà, Girona Pont Major, Sta. Coloma de Gramenet i Filipines: Quezon City, Calamba i Sant Carlos City. La Gna. Sagrario era una educadora innata i una fidel col·laboradora en la pastoral de la Província.

La seva entrega, disponibilitat i sentit d'itinerància dominicana la van portar a acceptar la proposta de completar la primera comunitat que la província establiria a Filipines. Estudià la llegua anglesa a Irlanda i a primers de febrer de 1988 va viatjar a Manila per poder fer comunitat juntament amb les Gnes. Montserrat Casellas i Maria Àngels Ortega, així

es pogué erigir la primera comunitat que l'any següent va completar la Gna. Maria Natividad Martínez.

Va estudiar Teologia a la universitat de Sto. Tomàs (UST) de Manila, quan estava per fer la tesis de la llicenciatura va aparèixer un càncer al pit, que a part d'operació va requerir tractament de quimioteràpia.

Superat el càncer continuà servint la comunitat amb responsabilitats: mestra de novícies, priora, subpriora, secretària i representant de la Priora Provincial a Filipines. Fou administradora de l'escola de formació professional, Anunciata Training and Formation Center (ATFC) de Quezon City, i professora de diferents grups, també impartia classes a les novícies. Cada diumenge portava la comunió als malalts que la parròquia li havia assignat. Els seus valors, la filosofia de la vida i les seves actituds la convertiren en una germana missionera religiosa Dominica de l'Anunciata que reflectia el perfil del Pare Coll. Era propera a tothom, social, acollidora sobre tot amb la gent senzilla i pobre: els conductors de tricicles, els venedors del mercat, per tothom tenia una paraula, malgrat la dificultat de la llengua, de la cultura i altres barreres. Sempre va acollir a la gent.

Era una germana que estimava la família i la comunitat, molt servicial, prompta a donar un cop de mà, molt atenta a les necessitats de les germanes i dels malalts. Disponible per acompanyar a l'hospital, a arreglar els documents de les formandes i de les germanes estrangeres. Es preocupava i estava molt pendent de les comunitats de Filipines i de Vietnam.

La vida, vocació i missió de la Gna. Sagrario, fidel Dominica de l'Anunciata és veritablement un testimoni de fe, una epifania d'esperança i una encarnació de la veritat i de caritat. Tot això viscut en terra asiàtica on ella fou vicle de comunió, fent el bé i essent fidel al seu compromís baptismal i a la seva consagració religiosa. Així cantem amb ella una cançó que li agradava: *«Entre Tus manos está mi vida, Señor. Entre Tus manos pongo mi existir. **HAY QUE MORIR, PARA VIVIR. ENTRE TUS MANOS YO CONFÍO MI SER.** Si el grano de trigo no muere solo quedará, pero si muere en abundancia dará un fruto eterno que no morirá»*.

REPOSI EN PAU

GNA. CÀNDIDA HOSTA CASAJUANA

La germana Càndida Hosta Casajuana, va néixer a Navarcles (Barcelona), el 13 de gener de 1925. Va ser la primera filla del Miquel i de la Mercè. Els seus germans eren la Maria, la Montserrat i l'Ignasi. El pare cuidava la terra i la mare treballava a la fàbrica.

La germana Càndida va entrar a la Congregació de les germanes Dominiques de l'Anunciata, a Vic el 5 de març de 1949, la seva primera professió va ser el 8 de setembre de 1950 i la consagració definitiva el 8 de setembre de 1956.

Els seus destins foren: Sant Quirze de Besora, Barcelona-Sant Andreu, Anglès, Castellar del Vallès, Barcelona-Amílcar, Ripollet, Barcelona-Elisabets.

Va exercir el càrrec de Priora en algunes d'aquestes comunitats i en d'altres el d'ecònoma. Era intel·ligent i tenia gran capacitat pels números, va ser professora i molt estimada per les seves alumnes en tots els llocs on va exercir la docència.

Un dels seus primer destins, fou el poble de Sant Quirze de Besora on se la recorda amb molta estimació i agraïment i encara actualment hi ha un grup d'ex-alumnes que la valoren i recorden. La trucaven per telèfon sovint i la venien a veure. En assabentar-se de la seva mort, van fer arribar aquestes lletres a la comunitat: "Germanes, rebim el nostre condol per la defunció de la Gna. Càndida. Gran persona, alegre, trempada, amb gran visió de futur, va ser un referent en la nostra etapa educativa en el col·legi de Sant Quirze. Ens aportava il·lusió i interès per estudiar i preparar-nos per un demà millor, que tot i fer molts anys no oblidarem mai".

La germana Càndida, va ser una religiosa que vivia i gaudia de la Litúrgia. La seva amistat amb el liturgista i bisbe Mons. Pere Tena, li van influir, sobre tot, en la seva època com a directora del col·legi de Sant Andreu. Alimentava la seva fe a la taula de la Paraula de Déu i en la del Cos de Crist. Participava i gaudia en les grans celebracions anuals, també, en la quotidianitat de la missa de cada dia. Quan ja no podia

baixar a la capella, participava en la conventual de Montserrat per internet. Estimava i tenia una gran devoció al P. Coll com també a la Mare de Déu de Montserrat.

Era una persona alegre i servicial. Quan no estava a la comunitat se la trobava a faltar. Era comprensiva i cordial en el tracte. Va anar dominant el seu caràcter fort, amb actes i gestos de paciència i acceptació. Era entregada i treballadora i sempre disposada a fer quelcom pels altres; li agradaven les labors, feia ganxet i punt de creu. Va fer estovalles per l'altar, per diferents comunitats i parròquies i ja jubilada, feia labors pels Tallers Missioners. Li agradava preparar un regal de Reis per les germanes de la comunitat, que generalment era una bonica tovallola feta amb punt de creu.

Estimava la seva família, sobre tot al seus nebots, als quals sempre donava bons consells en les visites periòdiques que li feien. La trucaven i venien a veure-la sovint.

Li agradava llegir i estar al dia de tot el que succeïa. Estimava Catalunya i li preocupava tot el que hi passava, sempre estava al dia de totes les notícies, tant les de casa nostra com les del món.

Durant els últims anys de la seva vida, quan ja va necessitar més dels altres, sempre tenia un “gràcies” a la boca, va ser una persona agraïda i exemplar en el compliment del deure i del treball ben fet.

Fins l'últim moment, va tenir una ment lúcida. Es va trobar malament i al cap de dos dies, es va adormir en la pau al cor el dia 24 d'agost de 2021 als 96 anys d'edat i 70 de vida religiosa.

Fou enterrada el 26 d'agost de 2021 al cementiri de Montjuïc-Barcelona.

Germana Càndida, reposa en pau.

***El Senyor és bo amb els qui hi confien,
amb tots aquells
que el cerquen.
És bo d'esperar silenciosament la
salvació del Senyor.
Lm 3,25-26***

INFORMACIONS

EQUIPS de DELEGACIONS:

Pastoral Vocacional

Gna. M. Rosa Alsina Rebugent
Gna. Eulàlia Vivet Miralpeix
Gna. Juliana Mudarra Gispert
Gna. Cristine Caliguiran Guiyab;

Laics: Marisa Martínez Martínez

Pol Valls Sabaté
Rafa Xirivella Berga

Encarregada projectes Solidaris:

Gna. M. Rosa Alsina Rebugent

Missions i Altres mediacions:

Gna. M. Montserrat Sala Gramunt
Gna. M. Núria Cuéllar Vinaixa
Gna. M. Pilar Figuerola Clavé
Gna. Pilar Bosoms Dachs
Gna. M. José Domínguez Andrés
Gna. Mercedes López Rodríguez

Economia:

Gna. Maria Rosa Alsina Rebugent
Gna. Anna Maria Basany Puig
Gna. Montserrat Font Caballé

Grup encarregat de preparar Pregàries:

Gna. Marlyse Sore Ngankol
Gna. Marlene Cuadrón Castillo
Gna. Tram Huynh Thi Hoang
Gna. Cristine Caliguiran Guiyab
Gna. Luci García Ogando
Gna. M. Rosa Alsina Rebugent
Gna. Eulàlia Vivet Miralpeix
Gna. Juliana Mudarra Gispert

A L'ÀSIA

❖ Delegada de la Priora Provincial davant organismes eclesials i civils

Gna. Mary Ann de Vera Catalan

❖ Mestra d'Estudiants:

Gna. Tresia comunitat de Cubao. Quezon City

❖ Responsable Postulants Vietnam:

Gna. Ly Do Thi Diem comunitat Sant Pere Almató, Ho Chi Minh.

❖ Nomenamet de Priora:

Gna. Joanne Ocal Untalan comunidad de San Carlos City.

Assignacions:

Gna. Montserrat Font Caballé	de Barcelona Casa Pcial	a Vic Col·legi
Gna. Rosa Maria Picas Prat	de Barcelona Casa Pcial	a Lleida
Gna. Thai Thi Dao (Maria)	de Calamba	a Ntra. Sra. del Rosario Ho Chi Minh. Vietnam
Gna. Luong Thi Phuong (Maria)	Estudiantat Quezon City	a Quezon City
Gna. Nguyen Thi Nga (Maria)	Estudiantat Quezon City	a Calamba City
Gna. Jonalyn Vinluan Garcia	Estudiantat Quezon City	a San Carlos City
Gna. Carme Baraldés Portell	Cas, Depent. Direc. P.Gral	a Navarces

Familiars Difunts:

Germà de la germana Maria Farrás Rovira de la comunitat de Súria

Germà de la germana Maria Guardé Guardé de la comunitat de Lleida.

Reposin en Pau.

FUNDACIÓ EDUCATIVA PRIVADA DOMINIKUES DE L'ANUNCIATA-SANT FRANCESC DE BERGA

Quan l'any 2007 es va fer la fundació entre l'escola Mare de Déu del Roser de Berga i l'escola Sant Francesc, segurament que es va fer pensant que aquesta fundació duraria molts anys. Les circumstàncies canvien més aviat del que un es pensa.

L'escola Mare de Déu del Roser de Berga anava perdent alumnat i es va veure una oportunitat de mantenir l'escola fent una fundació amb l'escola Sant Francesc de Berga d'aquesta manera s'unia en una mateixa titularitat: Llar d'Infants, Educació Infantil i Primària, amb Formació professional i Batxillerat que tenia l'escola Sant Francesc; quedava el buit de l'Educació Secundària. Es va sol·licitar al departament d'Ensenyament impartir aquesta etapa, que tot seguit van concedir.

La Fundació Educativa Dominiques de l'Anunciata-Sant Francesc de Berga, escola XARXA impartia des de Llar d'Infants, fins Batxillerat i Formació Professional de primer i segon grau, concertats.

Els fets per integrar l'escola XARXA a la FEDAC han transcorregut més ràpid del que es pensava i, el dia 5 de maig de 2021 es firmava davant notari la cessió de la Titularitat de la Fundació Educativa Dominiques de l'Anunciata-Sant Francesc de Berga escola XARXA a FEDAC. El dia 29 de juliol es publicava en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya el canvi de Titular del centre educatiu privat XARXA de Berga a la nova titular Fundació Educativa Privada Dominiques Anunciata Pare Coll.

S'ha tingut el goig d'incorporar a la Fundació Dominiques Anunciata Pare Coll, fundació creada per les dues Províncies existents l'any 2009, una escola que ja pertanyia a la Província Mare de Déu del Roser. Així tots els centres educatius de les Dominiques de l'Anunciata existents a Catalunya estan en la mateixa fundació FEDAC.

COLÒNIES 2021 - CAN SOLÀ

Avui he llegit un article sobre la transformació del món

Aquesta és la història d'un grup d'estudiants FEDAC embarcats en una aventura coneguda com a Colònies CREC 2021. Cinc dies marcats per les mascaretes, el gel hidroalcohòlic i el termòmetre per prendre la temperatura, però també per les múltiples anècdotes i les activitats que feien un grup de 142 i un cos d'animadors format per 18 monitors, una veritable família.

Tot va començar el dilluns 5 de juliol. Alguns s'havien despertat amb la maleta feta, en canvi, d'altres, ni tan sols l'havien començada. Quan va ser el moment, cadascú va pujar al bus o al cotxe pertinent i van sortir direcció Girona, més concretament a Can Solà, una casa de colònies ubicada al terme de Vilobí d'Onyar.

Primer dia, primer contacte

Els de Sant Feliu van ser els primers en arribar. Un cop van descarregar les maletes i motxilles, un grup d'ells va agafar la pilota de bàsquet i va fer un 21 en un camp situat al costat de la casa. A punt per acabar, va veure com anaven arribant els altres, 3 autobusos gegants. "Són tots de Sant Andreu", deia un d'ells. Aquest grup, veient que continuaven baixant coneguts d'aquells vehicles, es van dirigir a l'entrada de la casa. Abraçades, encaixades de mans, era un desig fet realitat. Veníem d'arreu de Catalunya: FEDAC Gironella, FEDAC Amílcar, FEDAC Horta, FEDAC

Montcada, FEDAC Ripollet, FEDAC Manresa, FEDAC Sant Feliu, FEDAC Sant Andreu, FEDAC Girona-Sant Narcís i FEDAC Lleida.

Un cop descarregades les maletes i arraconades totes a l'ombra, tots es van dirigir a una zona natural amb taules. Allà ens vam reunir i es va fer la presentació de tot l'equip de monitors-animadors, les mesures COVID i altres normatives importants a tenir en compte. Tots emocionats i neguitosos amb ganes de començar veient els animadors amb un somriure ple de passió i entrega. Un cop feta una activitat introductòria, ens vam dividir en grups; primària i secundària i tot seguit vam dur a terme una ronda de noms per saber d'on veníem i qui érem.

Cadascú es va instal·lar a la habitació assignada i es va servir el dinar. No ens havíem adonat que ja havia passat mig dia i que era el torn d'estrenar la piscina. Després del primer bany de les colònies, vam venir el berenar i una estona lliure. Alguns van aprofitar per passejar per aquell indret màgic; d'altres, exploraven les seves habitacions. Un grup disposava d'una luxosa nevera on guardar menjar i d'un interruptor que feia sonar una alarma que se sentia de tot arreu de la casa.

Un cop passat el temps d'esbarjo, va venir el sopar i preparar la primera activitat nocturna. Es tractava d'un "Cluedo" on els monitors feien d'acusats de l'assassinat del Pakow. Es van veure múltiples perfils, jardineros, majordoms, cuineros, "seguretats" "motxillers", etc. "Ja us vaig dir que va ser el policia", afirmava un dels redactors de l'article. Un cop acabada l'activitat, va ser l'hora d'anar a dormir i recuperar forces per a un nou dia amb més sorpreses.

Anècdotes i activitats destacables

Un dels moments més especials de les colònies va ser aquell salt a la piscina del dijous a la tarda. Aquell salt amb el qual, sense saber-ho, tots vam posar el nostre granet de sorra en un camí molt llarg, un “salt alliberador” que sense adonar-nos ens va unir una mica més del que ja ho estàvem. A vegades, fins i tot sense saber-ho, fem màgics els moments i aconseguim superar-nos i reafirmar-nos, encara que no tots ho puguem veure. Les Colònies CREC ajuden a créixer com a persona, amb identitat i sentiments. Gràcies per fer-ho possible, i en especial a J.B per ser-hi sempre.

Durant dos dies els animadors ens van preparar unes activitats pels premonitors que érem els alumnes de 4t ESO. Aquestes activitats es van dur a terme durant el dimarts i el dijous. Una d'elles, la que vam fer el dimarts, va ser per poder conèixer els nostres propis companys, conèixer-nos més profundament a nosaltres i als nostres amics amb la dinàmica dels dos cercles, un d'ells girava, per tant es podia parlar amb tots i s'havia de dir una de les coses que més ens agradaven de l'altra persona. Aquesta s'ha de fer amb molta sinceritat, sempre pensant en la persona que està al davant, ja que pot ser que no tinguis gaires vincles amb ella i és una oportunitat que estiguis davant seu per dir-li el que veus i sents. Un exercici de sinceritat que ens uneix com a grup.

L'altra activitat que vam fer, la vam fer el dijous. Es tractava que cadascú havia de respondre amb una paraula quins eren els seus talents, les seves pors, les seves qualitats i les seves debilitats. Quan vam acabar,

voluntàriament explicaven perquè havia posat aquelles 4 paraules. Una vegada fet això, en Rafa ens va fer tancar els ulls i va passar persona per persona ensenyant un mirall dels quals després ens va fer reflexionar sobre nosaltres mateixos i escriure en un paper què havíem vist i reflexionat sobre nosaltres, sobre el que som i el que volem.

Per finalitzar l'activitat, en Rafa va fer una reflexió molt bona sobre la necessitat de ser la millor versió de nosaltres mateixos allà on anem i sempre, basant-se en molts articles que havia llegit. A tots els preanimadors ens va agradar molt, per això ens va regalar a tots una polsera amb un picarol que tots i totes vam agafar-lo ben emocionats per no deixar de sonar mai i sonar sempre en grup. Fins i tot es va emocionar un monitor, en Jordi, que va venir a fer aquesta activitat amb nosaltres juntament amb dos monitors més, la Carla i en Carlos.

Una vegada finalitzades les dues activitats vam poder saber més coses sobre nosaltres, ja que és un dels únics moments en els quals pensem amb nosaltres mateixos i ens centrem a millorar en allò que no ens agrada. Un moment per créixer!

Transformadors del món, una activitat que ens va fer adonar que podem somiar amb aquest canvi i fer-ho possible. Cada nivell (P3-P4, P5-P6 i ESO) vam fer unes ofrenes per donar forma a aquest projecte transformador i del qual en som els protagonistes en les nostres realitats.

No podia faltar la imposició de fulards. Molts dels assistents a les colònies van rebre el fulard verd i blau, depenen si són monitors o nens, que simbolitzen la identitat dels grups CREC.

Conclusions, agraïments i l'hora dels adeus

Des del punt de vista de tots nosaltres és a dir des d'animadors, preanimadors i alumnat crec que tots n'estem enamorats de les famoses Colònies Crec i dels seus grans moments que experimentem dia a dia, ja sigui des de rialles fins ploreres que són difícils de no viure.

El que majoritàriament en traiem de les Colònies Crec són moments memorables que són impossibles de deixar en l'oblit, moments que perduren amb l'ésser humà i et fan créixer com a persona, moments que et fan descobrir talents ocults que ni tu mateix sabies de la seva existència, ni imaginat perquè serveixen i les grans activitats inspiradores i profundes que organitzen els animadors CREC.

En breus paraules són increïbles i imprescindibles per l'alumnat allà present...*ehhh!* !!, i no només per l'alumnat sinó que també serveixen perquè els educadors, és a dir, els animadors aprenguin coses dels

alumnes i es quedin amb bon sentiment, després d'haver dut a terme unes activitats tant satisfactòries com les que organitzen, ja que com ens han demostrat es deixen la pell perquè nosaltres puguem gaudir d'unes grans activitats i ells també en gaudeixen veient-nos gaudir a nosaltres és a dir que la felicitat és mútua. És un guanyar-guanyar en tota regla.

Tal com ens ha ensenyat el Rafa durant aquests dies, donar les gràcies mai està de més, tot el contrari, i òbviament li farem cas. Per començar ens agradaria donar les gràcies a la **Zaira i a la Marisa**, per fer possibles aquestes colònies, per portar-les de la millor manera possible i per accedir a tot el que els demanàvem, al **Rafa** per cuidar-nos, escoltar-nos, fer-nos gaudir i fer-nos riure, al **Jordi** per ser-hi sempre, per acompanyar-nos, a alguns tot el curs, i per fer tot el possible perquè estiguem a gust, al **Carlos** per escoltar-nos i fer activitats que ens arriben al cor, a la **Carla** per acompanyar-nos durant aquests cinc dies, per explicar-nos com fer "vinagres" i fer-nos gaudir de les colònies. També ens agradaria agrair a **tot l'equip de monitors i responsables** veterans per fer possibles aquestes colònies i fer que les puguem gaudir tot i la situació tan complicada que estem vivint, i per últim a tots els nostres **companys, companyes, amics i amigues** que entre tots hem fet que aquestes colònies siguin inoblidables i inigualables.

Marc J.

Presentació del projecte “Més ART a les escoles” amb una taula rodona sobre art, educació i societat

El projecte “Més ART a les escoles” s’ha iniciat aquest curs 2020/21 amb una exposició itinerant de l’artista Siro López al voltant de la situació de la infància, la dona i la gent gran, que ha començat a recórrer les escoles FEDAC. L’objectiu d’aquesta primera experiència és que les obres impressionin alumnes i educadors i, a partir d’aquí, crear incomoditats i inquietuds per possibilitar temps i materials per expressar-se ells també. “El fet d’expressar-se fa que l’art esdevingui un eix transformador de la persona i la societat, ja que permet exterioritzar emocions i sentiments i realitzar també actes de denúncia, d’esperança, d’admiració, de fer-se preguntes... que duen cap a l’aportació de propostes creatives a la societat”, ha explicat Modest Jou.

En aquest sentit, Alicia Vilar, alumna de [FEDAC Lleida](#), ha compartit a la taula rodona les impressions que l’obra de Siro López va causar en ella i els seus companys durant la visita de l’exposició a l’escola: “Les obres de Siro López no es limiten només a un quadre. Cada company va fer-ne la seva interpretació, anant més enllà de l’obra. Ens va despertar una gran sensibilitat, que ens fa més humans”. Per la seva banda, l’alumna de 4t

d'ESO de [FEDAC Manresa](#) Queralt Segura ha exposat als assistents la seva mirada sobre l'art i el sistema educatiu. Segons la seva experiència, “l'art és a tot arreu i no només es limita a la música o la pintura; per tant, l'escola hauria d'incorporar-lo en totes les matèries, sense la necessitat d'eliminar-ne cap”.

La taula rodona també ha comptat amb la participació de l'activista social i religiosa teresiana Viqui Molins, que ha compartit la seva experiència de vida: fins els anys 80 va treballar com a mestra en escoles de l'alta societat barcelonina i, després d'una estada a Nicaragua, es va traslladar a viure al Raval de Barcelona per estar al costat i ensenyar a les persones més desamparades. Viqui Molins ha plantejat una pregunta als assistents: “L'escola ha de tenir una mirada mercantilista o humanista? L'escola ha de servir per canviar la mirada dels alumnes i fer-los més sensibles cap a la societat que ens envolta. Els ha d'ensenyar a valorar més les arts, ja que ajuden a posar en valor l'humanisme, les persones, més que el diners”.

[Intercanvi d'experiències i de mirades sobre l'art i l'escola](#)

Durant l'acte de presentació del projecte “Més ART a les escoles”, també hem pogut conèixer l'experiència del projecte que impulsa el Centre de Recursos Pedagògics d'Osona amb diversos centres educatius de la comarca per treballar l'art de manera interdisciplinària en totes les etapes

educatives. En els deu anys de recorregut d'aquesta iniciativa, la directora del Centre de Recursos Pedagògics d'Osona, Imma Verdaguer, ha exposat que la col·laboració entre artistes i experts en art, que actuen com a assessors, i educadors és cabdal per introduir l'art en el sistema educatiu i crear projectes educatius consistents, que permeten treballar qualsevol aspecte del currículum.

Per la seva banda, la pedagoga i doctora en art i educació Maria Paczkowski ha destacat el paper de l'art com a eina de resiliència: “En una Era on la informació és a tot arreu, l'escola ha de ser un espai per aprendre a gestionar-la, i l'art esdevé una eina per aprendre a pensar, a ser crítics, a participar de la societat que ens envolta per transformar-la i millorar-la. I l'art, perquè sigui transformador, ha de ser humanista”.

Finalment, l'artista Siro López ha destacat que l'art funciona com a termòmetre de l'estat en què es troba una escola i la societat “En tots els països en guerra on he estat, els nens juguen, pinten, ballen... Si no ho fan, és que estan malalts, ja sigui físicament o emocionalment. Quan entres en una escola i veus que l'art no hi té presència, l'escola està malalta”. També ha volgut destacar la temàtica de l'exposició itinerant que ha suposat el tret de sortida del projecte “Més ART a les escoles”: dona, infància i vellesa, tres col·lectius que han patit especialment la

pandèmia. “El projecte veu l’escola com un espai de creació artística, i l’art ha de causar incomoditats ja que l’art és denúncia”.

DOMINQUES DE L'ANUNCIATA

Província Sant Ramon de Penyafort
Casa Provincial. C/ Elisabets, 19 -08001 BARCELONA
www.anunciata.cat